

den danske regering var magten vigtigere end retten.

Vi er selvfølgelig alle sammen glade for, at Saddam Hussein og hans regime faldt sammen, men man er mere end almindeligt naiv, hvis man forestiller sig, at den amerikanske fred og den amerikanske verdensorden skaber stabilitet i Irak endsige i Mellemøsten som helhed. Terrorismen er ikke bekæmpet. En række aktioner siden krigens afslutning viser med al tydelighed, at terrorismen ikke kan bekæmpes med militære midler, ligegyldigt hvor meget man forsøger.

Der er opstået en vis optimisme omkring Palæstinakonflikten. Vi kan håbe, at den kan blive indfriet, men man er virkelig naiv, hvis man drager forhastede konklusioner desangående. Sharon har været tvunget til indrømmelser, men han vil aldrig gå så langt, som det vil være nødvendigt, hvis palæstinensere skal have en levedygtig stat, medmindre Bush vrider armen så meget om på ham, at den brækker. Det tror vel ingen på.

Kl. 15.50

Vi kan konstatere, at den danske regering i alt det her viser en meget konsekvent underdanighed over for USA. Det gjorde den i hele opspillet til Irakkrigen, det gjorde den under krigen, og det gør den efter krigen. Derfor er det vel også logisk nok, at regeringen har bakket USA op i, at man skal bruge Thuleradaren i det missilforsvar, der koster astronomiske summer, og som ikke giver mere sikkerhed, men tværtimod vil styrke oprustningen andre steder i verden.

Vi er i den forbindelse forbavsede over, at partier som De Radikale og Socialdemokraterne støttede regeringen i denne holdning til USA. For os er det altafgørende, at der defineres en ikkemilitær sikkerhedspolitik.

Hvis man betragter terrorismen som den vigtigste og største trussel, vi står over for, er man nødt til at have den erkendelse, at terrortruslen ikke bekæmpes militært. Den bekæmpes gennem en langsigtet indsats for at skabe fremtidshåb og fremtidsmuligheder for de masser i den tredje verden, der ellers bliver fristet af den religiøse fundamentalisme, som skaber terrorismen.

Der er ingen lette løsninger på det. Men der er heller ingen militære løsninger på det. Jo mere militær magt, der bruges, jo mere Vesten opfattes som en militær og imperialistisk magt, desto mere vil terrorismen blive styrket, og det har udviklingen foreløbig siden krigen bekræftet fuldt ud.

Indenrigspolitisk har vi en regering, som har åbenlyse vanskeligheder med at formulere en ny politisk dagsorden. Skattestoppet gør det umuligt at videreudvikle velfærdssamfundet på områder, hvor det er centralt.

Da regeringen på den anden side ikke bryder sig om at stå for nedskæringer, har den overladt alt det ubehagelige til kommuner og amter. Sidste års kommuneaftale var forfærdelig. Dette års aftale tyder på at blive katastrofal, i hvert fald hvis regeringens ramme fastholdes.

Det vil ikke mindst gå ud over børnene. Kommuner og amter vil fortsætte en politik, hvor udsatte børn stilles i en vanskeligere situation. Børnepsykiatrien vil fortsat blive nedprioriteret. Folkeskolen vil ikke udvikle sig. Politikken over for de handicappede vil blive bombet yderligere tilbage, hvilket vi har set indtil videre.

Som bekendt er der i KL stærke overvejelser om at sige nej til en aftale med regeringen i år. Jeg vil godt sige, at hvis rammerne ikke forbedres væsentligt, vil det eneste logiske være, at KL siger nej. Hvis regeringen vil lave nedskæringer, må den selv tage ansvaret for dem. Så kan den ikke sende aben videre til kommunerne, så må den selv tage ansvaret for dem, og derfor vil det eneste logiske være, at KL i den sammenhæng siger nej.

I virkeligheden er der her tale om ansvarsflygtigelse og en mangel på ærlighed, når regeringen ikke selv vil tage ansvar for konsekvenserne af skattestoppet. Ikke mindst er Venstre jo fuldstændig paralyseret af tanken om, at vælgerne på et tidspunkt skal finde ud af, hvad der ligger i regeringens økonomiske politik. Men på et tidspunkt kommer sandheden frem. Regeringen vil blive indhentet af realiteterne.

I SF ønsker vi en videreudvikling af velfærdssamfundet. Vi er fuldt ud bevidste om, at det her ikke bare er et spørgsmål om penge. Men man stikker vælgerne blå i øjnene, hvis man hævder, at det er ligegyldigt, om der er økonomiske ressourcer eller ej.

Vi har derfor heller ikke deltaget i konkurrencen om at give flest skattelettelser. Vi er til enhver tid villige til at diskutere en omfordeling af skattebyrden, men det er for os langt vigtigere at sikre bedre velfærd end lavere skatter.

I hele den debat om væksten i de offentlige udgifter, skattetrykket, ligger jo i virkeligheden en meget vigtig værdidebat om den samfundsudvikling, vi vil have. I hvilken udstrækning det er det individuelle og det private, der skal styr-